

‘IK VLUCHTTE WEG MET MIJN KIND’

Schrijfster **Kyra Rutgers** (51) was doodsbang dat haar zoontje ontvoerd zou worden door haar Iraanse schoonfamilie. Daarom besloot ze met haar kind te vluchten. Op 16 februari verschijnt hierover haar autobiografische roman *Grenzeloze liefde*.

Tekst **LYDIA VAN DER WEIDE** Let op **ENKELE NAMEN IN DE TEKST ZIJN GEFINGEERD**
Fotografie **MARIA STIJGER** Visagie **CARMEN ZOMERS**

De avond dat ik wist te ontkomen zal ik nooit vergeten. Daar zat ik met mijn zoontje van bijna 3 op het vliegveld, de minuten te tellen tot mijn vlucht naar Nederland zou vertrekken. Ik had niets bij me, was zo de deur uitgerend. Ik keek naar mijn slapende kind en voelde me intens verdrietig. Ik vond het vreselijk dat mijn gezin uit elkaar was gevallen, dat hij zonder vader zou opgroeien. Maar bovenal was ik doodsbang. Wat als mijn Iraanse vriend ons als vermist had opgegeven? Dan kon ik worden aangehouden! Die gedachte bezorgde me koude rillingen. Als het me niet zou lukken om hem mee te nemen, zou ik mijn zoon kwijt-raken... dat wist ik zeker. Ik had nooit verwacht dat het sprookje waarin ik zes jaar eerder was beland op een dag zo'n nachtmerrie zou worden. Ik leerde Mohsen kennen in Blackpool, Engeland, waar ik als zeventienjarige met een vriendin naartoe was gegaan. Met zijn casino's, gokhallen en nachtclubs is Blackpool het

Las Vegas van Engeland, en het leek ons fantastisch om daar een tijdje te wonen. In de discotheek waar we werkten, werd ik aangesproken door een knappe man van Iraanse afkomst, Mohsen. We werden smoorverliefd. Mijn vriendin ging na drie maanden terug naar Nederland, maar ik trok bij mijn vriend in. Ik was ervan overtuigd dat ik de liefde van mijn leven had gevonden. Als vastgoedondernemer had hij het goed voor elkaar en hij behandelde me als een prinses. Regelmatig kwam hij thuis met mooie sieraden en ik hoefde niets te doen in huis, want we hadden een werkster. Van een cultuurverschil merkte ik weinig, al vond Mohsen het niet fijn dat ik werkte; anderen zouden eens kunnen denken dat hij armlastig was... Daarom koos ik voor een studie sociologie en schrijven. Ik droomde er toen al van om schrijfster te worden. Toen hij me na een paar jaar voorstelde om een gezin te stichten, zag ik dat helemaal zitten. En wat waren we blij met de komst van onze prachtige zoon Omar!

Wat als ze mijn zoon naar Iran zouden brengen en ik hem nooit meer zou mogen zien?

Gevlucht

Kyra Rutgers schreef over haar ervaringen haar inmiddels zesde boek *Grenzeloze liefde* dat 16 februari uitkomt (uitgeverij Zomer & Keuning, € 15,-). We geven 5 exemplaren weg! Mail voor 6 februari

Horrorverhalen

Alles veranderde toen na een kleine twee jaar zijn moeder en zussen overkwamen uit Iran. In de jaren daarvoor had ik Mohsen weinig over hen horen spreken. Maar nu ons kind er was, wilde hij dolgraag dat zijn familie Omar zou zien. Ik vond het best spannend, omdat ik van vriendinnen die ook een relatie met een Iraniër hadden de nodige horrorverhalen had gehoord. Zij werden niet geaccepteerd door hun schoonfamilie – en zo ging het helaas ook bij mij. Ik merkte het meteen. Eerst hoopte ik nog dat het door de taalbarrière kwam. Zij spraken vrijwel geen Engels en mijn Farsi was ook niet goed. Als ik probeerde een

gesprek aan te knopen, negeerden ze me. Heel ongemakkelijk, maar ik dacht: ach, het is maar voor een paar weken. Helaas bleven ze langer. Eerst een maand, later werden het twee maanden, drie... Ondertussen namen ze het hele huishouden over; elke ochtend stonden ze al vroeg in pannen te roeren. Ze hadden overal commentaar op: ik verweende Omar te veel en ik was lui, omdat ik niet de hele dag aan het poetsen was. Ook mocht ik niet mee als zij met z'n allen uitstapjes maakten. Soms gingen ze zelfs een paar dagen naar Londen en moest ik thuisblijven met Omar. Ik voelde me ontzettend eenzaam, ook omdat Mohsen het niet voor me opnam. Als ik het er met hem over had, reageerde hij ontwijkend. Dit was echt niet voor eeuwig, ik moest hem tijd met zijn familie gunnen... Ik voelde dat hij tussen twee vuren in stond, en ik weet hoe belangrijk familie in zijn cultuur is. Aan de andere kant: mijn familie was ook niet zo blij geweest met onze relatie, maar ik had onvoorwaardelijk voor hem gekozen. Waarom deed hij niet hetzelfde?! Op een avond toen ze weer eens allemaal in Londen zaten – zijn familie was er toen al een half jaar! – vertelde een vriend van Mohsen dat de familie hem had uitgehewelijkt. Er zat een bruid voor hem klaar... in Londen! Vandaar dat ze steeds daarheen gingen. Hij vond dat ik het moest weten, >

Achter het nieuws

dat ik het niet verdiende om zo behandeld te worden. Ik wist niet wat ik hoorde, voelde me zo verraden. Maar ik moest beloven mijn mond erover te houden. Wel zei ik tegen Mohsen dat ik het echt niet langer uithield met zijn familie. Het enige wat hij bleef herhalen was: 'Het komt vanzelf goed.' Omdat ik van hem hield, bleef ik geduld hebben. Tot ik besepte dat mijn zoon en ik weleens uit elkaar gerukt konden worden. Er werden soms driftige gesprekken gevoerd tussen Mohsen en zijn familie. Mijn Farsi was dan niet best, ik kon er toch uit opmaken dat ze vonden dat ik terug naar Nederland moest. Maar mijn kind moest bij hen blijven. En toen werd ik bang. Hoeveel verhalen kende ik niet over kindervervoering? Als mensen me daarvoor waarschuwden, wuifde ik dat voorheen bijna lachend weg. Dat zou Mohsen mij nooit aandoen... Dat dacht ik toen. Maar hij nam het nooit voor mij op. Wat als ze mijn zoon naar Iran zouden brengen en ik hem nooit meer zou mogen zien? Ik voelde dat dit in de lucht hing. Ik moest maken dat ik wegkwam, en snel ook. Maar de familie voelde mijn paniek en hield me continu in de gaten. Ik kon niet eens meer zonder chaperonne het huis uit met Omar. Er ging altijd iemand mee. Continu wachtte ik op een moment om te vluchten. Elke keer kwam er iets tussen. Ik werd steeds wanhopiger. Maar op een dag waren ze ineens allemaal weg... en ik vluchtte. Tijd om iets in te pakken was er niet. Maar mijn kostbaarste bezit – mijn zoontje – had ik bij me, dat was het belangrijkste. Ik was vreselijk bang, omdat ik me goed realiseerde dat wat ik ging doen, ook ontvoering was. Precies waar ik bang voor was dat de familie zou doen, deed ik nu zelf. Maar ik had geen keus, ik móest mijn zoontje beschermen.

Een schim

Na een angstige reis wist ik Nederland te bereiken, om daar tijdelijk bij mijn ouders te gaan wonen. Ik was nog maar een schim van mezelf, zo verdrietig was ik om wat er allemaal was gebeurd. Ergens hoopte ik nog dat Mohsen en ik ooit weer bij elkaar zouden komen. Maar vier maanden na mijn vertrek is hij getrouwd met de vrouw die zijn familie voor hem had uitgekozen. Toen ik

KINDERONTVOERING

- Er wordt gesproken van internationale kindervervoering als een kind vanuit zijn gewone verblijfplaats is overgebracht naar – of wordt achtergehouden in – een ander land, zonder toestemming van de andere ouder over de verblijfplaats.
- Voor die situaties is tussen Nederland en andere 91 landen het Haags Kinderontvoeringsverdrag (HKOV) van toepassing. Uitgangspunt is dat het kind zo snel mogelijk terugkeert naar het land waaruit het is meegenomen. Als een land het HKOV niet heeft getekend – zoals Iran – kan het veel ingewikkelder zijn om het kind weer thuis te krijgen.
- Het Centrum Internationale Kinderontvoering (IKO) ziet een kindervervoering als escalatie van een langer lopend familieconflict, waarbij de ouders het oneens zijn waar de kinderen gaan wonen en een van de ouders het heft in eigen handen neemt. Meestal (75%) is de verzorgende ouder, vaak de moeder, de ontvoerder.
- In 2017 werden er nog 288 kinderen vanuit of naar Nederland ontvoerd, in 2018 waren het er 221 en in 2019 betrof het 207 ontvoerde kinderen. Daarnaast heeft het Centrum IKO jaarlijks te maken met bijna het dubbele aantal zaken waarin een van de ouders het kind dreigt te ontvoeren. (Bron: Centrum Internationale Kinderontvoering)
- Voor meer info: www.kinderontvoering.org

dat via via hoorde, was ik daar kapot van. Dat hij doodleuk een nieuw leven begon, deed heel veel pijn.

Na een klein jaar – ik had inmiddels een nieuw thuis gecreëerd met mijn zoon – belde Mohsen me opeens op. Ik schrok. Hoe kwam hij aan mijn nummer? Tja, via die bewuste vriend. Die vond dat wij nog iets op te lossen hadden. We hebben urenlang gepraat. Hij vond dat ik had niet weg had moeten gaan. Ik verweet hem dat hij het niet voor zijn gezin had opgenomen. We waren het maar over één ding eens: Omar mocht hier niet de dupe van worden. Ook al was ik nog steeds bang dat mijn zoon ontvoerd zou worden, ik hield vanaf toen contact met hem en stuurde geregeld foto's van Omar. Vanaf zijn vijfde jaar vlogen we zelfs zes keer per jaar naar Engeland, zodat ze tijd met elkaar konden doorbrengen. Dan gingen we met z'n drieën naar een dierentuin of pretpark. Maar ik liet ze nooit alleen, ik was te bang dat ik Omar dan nooit meer terug zou zien. Ondanks alles bewaart mijn zoon mooie herinneringen aan die 'gezinsuitjes'. Omar is nu 29. Dat hij op een dag toch nog bij me weggehaald zou worden, kon ik pas loslaten toen hij volwassen was. Ik deel mijn verhaal nu in mijn boek *Grenzeloze Liefde* in de hoop vrouwen in een soortgelijke situatie moed in te spreken. Helaas zitten anderen nog steeds in deze nachtmerrie." ●